

РЕШЕНИЕ

№ 64

гр. Перник, 08.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: БИСЕР ЦВ. ПЕТРОВ

Членове: КРИСТИАН Б. ПЕТРОВ
ИГНАТ АС. ТИМОФЕЕВ

при участието на секретаря ИВА Н. ЦВЕТКОВА
като разгледа докладваното от КРИСТИАН Б. ПЕТРОВ Въззивно гражданско дело № 20231700500807 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 – чл. 273 ГПК.

С Решение № 1054/26.10.2023 г. по гр.д. № 5088/2022 г. на Районен съд - Перник е осъден на основание чл. 45, ал. 1 ЗЗД Х. П. Х. да заплати на А. И. А. сума в размер на 10 000 лева, ведно със законна лихва от *** до окончателното плащане, представляваща обезщетение за претърпени от ищеца неимуществени вреди за периода от *** до 05.10.2023 г. в резултат на причинена му на *** от Х. П. Х. средна телесна повреда, изразяваща се в мозъчно сътресение за няколко минути, представляващо разстройство на здравето, временно опасно за живота, за което деяние ответникът е признат за виновен с влязла в сила присъда, постановена по н.о.х.д. № 770/2021 г. по описа на Районен съд Перник, потвърдена с решение, постановено по в.нохд № 31/2022 г. по описа на Окръжен съд Перник. Със същото решение, съдът се е произнесъл и по отношение на дължимите се съдебни разноски.

В срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК е постъпила въззивна жалба от Х. П. Х., чрез адв. Н. Ц., с която се обжалва първоинстанционното решение, като се твърди, че същото е неправилно и незаконосъобразно. Сочи, че видно от изготвената съдебно медицинска експертиза било, че А. е получил повърхностни охлузвания в областта на главата, като твърди, че при такава травма негативните последици отшумяват за дни и не са довели до

последниците, които пострадалият и свидетелите сочат да е претърпял. Намира присъденото обезщетение за прекомерно завишено и неотговарящо на причинените вреди. Въз основа на изложеното се моли за отмяна на атакуваното решение. Прави се алтернативно искане за редуциране на размера на присъденото обезщетение до размер, съответстващ на извършеното деяние и реално причинените физически увреждания на А. А..

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК ответната страна - А. И. А., чрез адв. Б. В. е подала отговор на въззивната жалба, с който се твърди, че същата е неоснователна и недоказана. Счита така постановеното решение на първоинстанционния съд за правилно и законосъобразно, с оглед на което същото следва да бъде потвърдено. Намира, че атакуваното решение не страда от пороци, водещи до неговата отмяна и същото е постановено при правилно установена фактическа обстановка и в унисон със събраните по делото доказателства. Счита присъденото обезщетение за справедливо определено съобразно разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД. Сочи, мотивите на решаващия съд за правилни и законосъобразни. Заявява, че поддържа изцяло доводите изложени в исковата молба. Излагат се редица съображения в подкрепа правилността на обжалваното решение, въз основа на които се иска въззивната жалба да бъде оставена без уважение, а решението на първата инстанция да бъде потвърдено изцяло. Прави се искане за присъждане на сторените по делото разноски, включително адвокатски хонорар.

Пернишкият окръжен съд намира при извършената по реда на чл. 269, изр. 1 ГПК служебна проверка, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Съдът с оглед предмета на въззивното производство, очертан от въззивната жалба, доказателствата по делото и доводите на страните, намира от фактическа и правна страна следното:

На основание чл. 300 от ГПК, влязлата в сила присъда по н.о.х.д. № 770/2021 г. по описа на Районен съд Перник, потвърдена с решение, постановено по в.нохд № 31/2022 г. по описа на Окръжен съд Перник, е задължителна за настоящия граждански съд по отношение на приложеното право и установените факти посредством акта на наказателния съд относно преценката на гражданските последици от престъплението относно осъществяването на деянието /и неговата правна квалификация/, неговата противоправност и виновността на дееца: Х. П. Х. е признат за виновен в това, че на *** в ***, в парк „***“, по хулигански подбуди, чрез нанасяне на удар с твърд предмет в областта на главата, причинил на А. И. А. средна телесна повреда, изразяваща се в мозъчно сътресение за няколко минути, представляващо разстройство на здравето, временно опасно за живота – престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, пр. 1-во, вр. чл. 129, ал. 2, пр. 6, вр. ал. 1 НК.

Следва да се изясни, че настъпилият вредоносен резултат - средна телесна повреда и квалифициращият признак "по хулигански подбуди" са елементи, включени от законодателя в престъпния състав, по който е ангажирана наказателната отговорност на подсъдимия, т. е. гражданският съд е обвързан за тези съставомерни факти. В този смисъл, вече установеното с влязлата в сила присъда на наказателния съд за извършването на деликта и елементите на

осъществения деликт не подлежат на повторно установяване и обсъждане в настоящото гр. производство, включително и доводите и възраженията на ответника относно събраните в наказателното производство доказателства, нито интерпретацията им от наказателния съд в мотивите на присъдата. Това се отнася и до установено в присъдата относно въпроса за съпричинителството на вредоносния резултат и от страна на пострадалия, тъй като фактическият състав на престъплението включва в себе си поведението и на пострадалия като елемент за установяване извършеното от дееца /чл. 132 НК/ /решение № 392/11.03.1976 г. по г.д. № 95/1976 г. на I г.о. и решение № 360/14.04.1975 г. по г.д. № 128/75 г. на I г.о. на ВС/. В случая в мотивите на наказателния съд е обсъждано поведението на подсъдимия и поведението на пострадалия, като е прието, че при подсъдимият Х. П. Х. не са били налице елементи на физиологичния афект, респ. същият е могъл спокойно да разсъждава и да взема правилни решения, поради което и не е действал в състояние са силно раздразнение, респ. чл. 132 от НК е неприложим.

Освен от горецитираната присъда по наказателното дело, причинената от ответника Х. П. Х. на ищеца А. И. А. средна телесна повреда, както и медико-биологичния вид и характер на получените от ищеца увреждания в резултат на престъплението, начина на лечение и продължителността на лечебно-възстановителния период, се установяват и потвърждават и от съдебно – медицинската експертиза (СМЕ) и съдебно – психологичната експертиза /СПсЕ/, изслушани пред РС. В СМЕ е обоснован извод, че ищецът е видимо напрегнат, че е налице травмена церебрастения (мозъчна слабост), която е резултат от мозъчно сътресение като се изразява в главоболие, отпадналост, лесна уморяемост, разсеяност. Към настоящия момент болките продължават и са предимно слаби, но с пристъпни обострения и инцидентни покачвания на артериалното налягане, замаяност, световиене и гадене. Според СПсЕ в резултат престъплението ищецът е мъчително депресиран, изпитва страх да не срещне отново ответника и той да го нарани отново. Сочи също, че състоянието му все още е нестабилно към настоящия момент и ще е необходимо още време. При извършената по реда на чл. 202 ГПК оценка, въззивният съд изцяло възприема заключенията на СМЕ и СПсЕ като пълни, ясни и обосновано изготвени.

Предвид разпоредбата на чл. 300 от ГПК и при събраните в настоящото гражданско производство доказателства, въззивният съд намира за доказани всички елементи, обосноваващи отговорността на ответника по чл. 45 ЗЗД и поради това прави извод, че ответникът е легитимиран да отговаря по чл. 45 ЗЗД, поради което претенцията за присъждане на обезщетение за претърпени от ищеца неимуществени вреди е доказана по основание.

При определяне размера на обезщетението съгласно чл. 52 от ЗЗД, въззивният съд взе предвид обстоятелствата, установени от СМЕ, СПЕ, свидетелските показания и писмените доказателства по делото. По делото се установява, че увреждането – средна телесна повреда е причинило на ищеца болки и страдания. Не са необходими специални знания, за да се приеме, че по естеството си инцидентът е предизвикал стрес и негативни душевни изживявания у ищеца, което е потвърдено и от СМЕ, СПЕ и свидетелските показания.

Характерът и степента на увреждането, начина и обстоятелства, при които е получено, продължителността и степента на интензитет на болките и страданията и времето за възстановяването на ищеца, както и промените в емоционалната сфера на пострадалия. Отчита и конкретните общественно-икономически условия в страната към настъпването на злополуката, както и създаденият от съдебната практика ориентир за справедливо определени суми за подобен вид вреди в близък период, които съдебни актове са сравнителен ориентир, каквито са фактите по настоящото дело. При съвкупната преценка на тези обективно съществуващи обстоятелства въззивният съд приема, че справедливият по смисъла на чл. 52 ЗЗД паричен еквивалент на претърпените от ищеца неимуществени вреди е в размер на 10 000 лв. Ето защо, въззивният съд намира, че размерът и обхватът на присъденото от първоинстанционния съд обезщетение за неимуществени вреди в размер на 10 000 лв. съответства на принципа за справедливост, заложен в разпоредбата на чл. 52 ЗЗД, и критериите по ППВС № 4/23.12.1968 г. и с конкретно посочените по-горе характер и степен на негативните последици от увреждането, за която сума искът е доказан по основание и размер. В този смисъл възраженията и доводите на жалбоподателя за неправилно прилагане на материалния закон /размерът на присъденото обезщетение не е съобразен с претърпените вреди съгласно принципа за справедливост по чл. 52 ЗЗД, поради което размерът е завишен/ са неоснователни.

На осн. чл. 84, ал. 3, вр чл. 86 ЗЗД като обезщетение за забава в изплащане на сумите за неимуществени вреди се дължи и компенсаторна законна лихва от момента на увреждането до окончателното им изплащане, тъй като това изрично е поискано от ищеца.

С решението си РС е достигнал до идентични правни изводи и краен резултат с тези на въззивния съд и следва да бъде потвърдено, включително и в частта за разноските, правилно разпределени между страните при спазване на правилата по чл. 78 ГПК. Въззивната жалба е неоснователна.

По разноските

С оглед резултата от обжалването, на жалбоподателя не се дължат разноси по въззивното производство.

Въззиваемият претендира и доказва разноси по въззивното производство общо 1300 лв. – адв. възнаграждение /съгласно представените доказателства и представения договор за правна защита, в който е отбелязано, че уговореното адв. възнаграждение от 1300 лв. е платено изцяло в брой, и списък по чл. 80 ГПК/, което се дължи изцяло с оглед неоснователността на жалбата.

По изложените мотиви, Пернишкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 1054/26.10.2023 г. по гр.д. № 5088/2022 г. по описа на Районен съд – Перник.

ОСЪЖДА Х. П. Х., ЕГН *****, да заплати на А. И. А., ЕГН: *****,
***, сумата 1300 лв. – разноси по въззивното производство пред ОС - Перник.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд, при условията
на чл. 280, ал. 1 и 2 от ГПК, в едномесечен срок от връчването на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____